

รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

LEARNING STYLES IN FOREIGN LANGUAGES OF UNDERGRADUATE STUDENTS, FACULTY OF ARTS, DHURAKIJ PUNDIT UNIVERSITY

สมพร โกมารทัต*

Somporn Gomaraturt*

เสนห์ เดชะวงศ์**

Saneh Dechawongse**

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

* Assistant Professor, Japanese Language, Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University

* E-mail: somporng@dpu.ac.th

** อาจารย์ประจำสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

** Lecturer, English for Tourism and Hospitality, Faculty of Tourism and Hospitality, Dhurakij Pundit University

** E-mail: saneh@dpu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 2) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวน 155 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ดัดแปลงจาก The Grasha-Riechmann Student Learning Styles Scale มีค่าความเชื่อมั่น 0.92 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ANOVA ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย และ Chi-square Test เพื่อทดสอบความสัมพันธ์

ผลการวิจัยพบว่า

1. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างกัน คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างก็มีการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น

3. โดยภาพรวมการใช้รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษา อย่างไรก็ตาม นักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาในระดับต่ำจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

Abstract

The objectives of this research were: 1. to study learning styles in foreign languages of undergraduate students in Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University, 2. to analyze the different learning styles in foreign languages of undergraduate students in Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University, and 3. to study the relation between learning styles and learning outcomes in foreign languages of undergraduate students in Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University. The samples used in the study were 155 undergraduate students majoring in English, Chinese and Japanese, Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University. The research instrument was a questionnaire with 5 rating scales and reliability at 0.92 adapted from The Grasha-Riechmann Student Learning Styles Scale. The data were analyzed by mean, standard deviation, ANOVA, and Chi - square Test.

The results of the study found that:

1. The use of learning styles in foreign languages of students in Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University was in a moderate level.

2. Students in different majors, English, Chinese and Japanese used learning styles in foreign languages indifferently in general, but in details, students in different majors used different language learning styles with a statistically significant figure at 0.05. In paired test, students majoring in English used the Participant Style more than Japanese major students did.

3. Learning styles had no any relation with the learning outcomes. Students having high learning outcome level used the competitive style the most, while those with low learning outcome preferred the Participant Style.

Keywords: Learning Styles, Foreign Languages, Learning Styles in Foreign Languages

บทนำ

ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาที่ผู้พูดไม่ได้ใช้ภาษานั้นในการสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน แต่เป็นภาษาที่ใช้ในสภาพแวดล้อมหนึ่ง หรือใช้ในสถานการณ์เฉพาะ (Oxford, 1989)

จากเกณฑ์การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการนั้น นักเรียนในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาจะใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่า 12 ปี กล่าวคือในระดับประถมศึกษาใช้เวลาเรียน 6 ปี ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใช้เวลาเรียน 3 ปี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใช้เวลาเรียนอีก 3 ปี ในขณะที่เดียวกันยังต้องเรียนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้นอีกไม่น้อยกว่า 6 ปี โดยเริ่มเรียนเมื่อเข้าสู่มัธยมศึกษาตอนต้น แต่ปรากฏว่าจากรายงานแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศของกระทรวงศึกษาธิการ (พ.ศ. 2549 - 2553) พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนภาษาอังกฤษจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ตั้งแต่เดือนมีนาคม 2545 - เดือนมีนาคม 2548 ไม่มีปีใดที่ผู้เข้าสอบทำคะแนนเฉลี่ยได้เกินร้อยละ 50 โดยล่าสุด มีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 40.14 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์กลาง นอกจากนี้ผลการประเมินด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) วิชาภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2547 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำสุดนอกจากนี้ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาศามารถปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยสุวรรณี พันธุ์พริกส์ และ ฉลลิกา มหาพูนทอง (2550) พบว่านักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่สอบ KMIT-Test ในภาพรวมได้คะแนนระดับต่ำจะเห็นได้ว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนเวลาที่เรียน แต่จากผลการศึกษาของ Naiman, Frohlich and Todesco (1975) อังโนแพรวพรรณ พริงพริ้ม, 2550) พบว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักใช้กลยุทธ์การเรียนที่หลากหลายและเหมาะสมกับตนเองและชนิดของงานและ Block (1986) ก็กล่าวว่า ผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองและชนิดงานมักจะไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนต้องมีรูปแบบในการเรียนและใช้รูปแบบในการเรียนอย่างเหมาะสมและสม่ำเสมอ ดังที่ Oxford (1990) กล่าวว่า การมีรูปแบบการเรียนที่ดีมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง และสอดคล้องกับ Oxford (1989) ที่พบว่า รูปแบบการเรียนภาษาเป็นเครื่องมือสนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักรับผิดชอบการเรียนรู้อยู่ด้วยตนเองและรู้จักใช้กลยุทธ์ในการเรียนแบบต่างๆ และ Felder (1993, p. 286) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้อาจหมายถึงลักษณะและวิธีการที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้การคิดและการแก้ปัญหา รูปแบบการเรียนของแต่ละคนมีความแตกต่างกันทำให้เรียนรู้ได้ไม่เหมือนกัน (อุษณีย์ โพธิ์สุข, 2542, น. 29) ดังนั้นการศึกษารูปแบบการเรียนจะช่วยให้ผู้สอนได้ทราบถึงความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนได้ทราบถึงรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบ ทำให้ผู้สอนจัดการสอน จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และการประกอบอาชีพในอนาคตเมื่อสำเร็จการศึกษา

ด้วยเหตุที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาต่างประเทศจึงสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อศึกษาความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษา และศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยนี้เป็นแนวทางในการแนะนำรูปแบบในการเรียนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมให้แก่ นักศึกษา นอกจากนี้ยังใช้เป็นแนวทางในการเตรียมการสอนและปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
2. เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกันจะใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกัน
2. การใช้รูปแบบการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

แนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนภาษาไว้มากมาย ขอสรุปความหมายให้ตรงกับงานวิจัยนี้ รูปแบบการเรียนภาษา (Language Learning Styles) หมายถึง วิธีการ การกระทำ เฉพาะอย่าง หรือเทคนิคที่ผู้เรียนนำมาใช้การรับรู้ ช่วยการเรียนรู้ที่ง่ายขึ้น รวดเร็วขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เกิดประโยชน์สูงสุดในการเรียนภาษาและสามารถถ่ายโอนไปใช้ในความรู้ใหม่ และสถานการณ์ใหม่ได้ (Wenden & Rubin, 1987, pp. 7-8, Oxford, 1990, p. 1, Weaver & Cohen, 1998, p. 68, Browns, 2000, p. 113, Chamot, 2005, pp. 14-15)

การศึกษาค้นคว้าวิจัยใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดของ Grasha and Riechmann (1975) โดยจำแนกลักษณะของการกระทำ หรือ พฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 รูปแบบ คือ

1. การเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) หมายถึงรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนจะพยายามเรียนหรือทำสิ่งต่างๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในห้องเรียน เพื่อให้ได้รับรางวัลหรือคำชมเชยจากผู้สอน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบแข่งขันคือเป็นผู้นำกลุ่มสร้างความประทับใจให้กับผู้สอน ทำงานที่โดดเด่น ชอบครอบงำคนอื่นเวลาอภิปรายปัญหา ชอบกิจกรรมที่แสดงว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น
2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) หมายถึงรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนจะร่วมแสดงความคิดเห็นและความสามารถกับผู้อื่น ให้ความร่วมมือกับผู้สอนในทุกสิ่ง ร่วมมือในการเรียนและการทำงานกับคนอื่น ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบร่วมมือ คือชอบเรียนกลุ่มเล็กๆ ชอบการเรียนแบบลุ่มนวลอภิปราย ชอบการเรียนและการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำคนเดียว
3. การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) หมายถึงรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนไม่สนใจในการเรียน เนื้อหาวิชาและการเข้าเรียน ไม่ชอบการมีส่วนร่วมกับคนอื่นและผู้สอนในห้องเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบหลีกเลี่ยงคือไม่ชอบกิจกรรมในห้องเรียน ไม่ชอบการทดสอบ ไม่ชอบการแข่งขันกับคนอื่น ไม่ชอบการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning)
4. การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) หมายถึงรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ เนื้อหาวิชาต้องการความรู้ ชอบเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบมีส่วนร่วมคือมีความรับผิดชอบในการเรียน ชอบการเรียนการสอนแบบอภิปราย ชอบทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ชอบการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Teaching) ชอบผู้สอนที่คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ดี
5. การเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) หมายถึงรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนไม่ค่อยแสดงความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ชอบอาศัยผู้สอนและคนอื่นเป็นที่พึ่งในการเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบพึ่งพาคือชอบผู้สอนที่มีประเด็นการสอนที่ชัดเจน สรุปเนื้อหาสาระการเรียนให้ มีหลักเกณฑ์และขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน

6. การเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสนใจเรียนรู้และคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะเรียนเฉพาะเรื่องที่ตนเองคิดว่าสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ต่อไป ชอบและมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้และทำงานด้วยตนเองตามลำพังมากกว่าทำงานร่วมกับคนอื่น ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบอิสระคือมีความมั่นใจที่จะเรียนรู้และทำงานได้ด้วยตนเอง จึงชอบเรียนรู้และทำงานคนเดียว สามารถสร้างสรรค์งานได้เอง

งานวิจัยในและต่างประเทศ

นิศากร เจริญดี (2550) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้ต่างกัน โดยใช้บทเรียนบนเว็บ วิชคณิตศาสตร์ประยุกต์ 2 พบว่า นักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้ต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นักเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีผลการเรียนสูงที่สุด

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551, น. 15-26) ศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ ผลการศึกษา พบว่า นิสิตใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เป็นอันดับแรก รองลงมา คือ แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง ตามลำดับในการเรียนภาษาจีน และนิสิตที่มีเพศต่างกันใช้รูปแบบที่ไม่แตกต่างกัน

กรรณิกา ประพันธ์ และคณะ (2555) ศึกษาการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 6 ขั้นตอน สามารถเสริมสร้างทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และ กุลฤดี จิตตยานันต์ (2556) ศึกษาารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีนธ์ และเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามชั้นปีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ผู้เรียนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือในระดับสูง รองลงมาได้แก่ แบบพึ่งพา แบบอิสระ และแบบแข่งขัน ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง นักศึกษาใช้ในระดับน้อย เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

Wessel et al. (1999) ศึกษาารูปแบบการเรียนรู้กับความสามารถในการแก้ปัญหาของนักศึกษาสาขากายภาพบำบัด ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาของนักศึกษา

Yeung et al. (2005) ศึกษาารูปแบบการเรียนรู้และผลการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 สาขาวิชาเคมีของมหาวิทยาลัยชิดนีย์พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้รูปแบบการเรียนรู้ยังสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการสอนได้ด้วย

Su (2007) ศึกษาการสอนโดยใช้เว็บช่วยสอนและรูปแบบการเรียนรู้มีผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนมัธยมเกรด 8 ในเมืองเทาหยวน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายและมีผลการเรียนที่หลากหลาย

Warn (2009) ศึกษาารูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาเพื่อการ โดยศึกษากับนักศึกษาในประเทศมาเลเซีย ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Damavandi et al. (2011) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน โดยศึกษากับนักเรียนมัธยมในกรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Jung et al. (2013) ศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษากายภาพบำบัดระดับปริญญาตรีในประเทศไทยใต้หวัน วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกรูปแบบการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Chermahini et al. (2013) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง ในประเทศอิหร่าน ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ รูปแบบการเรียนยังสามารถใช้คาดการณ์ผลการเรียนภาษาที่สองได้ด้วย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ
 - 2.1. ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศ 6 รูปแบบ คือ 1) แบบแข่งขัน(Competitive) 2) แบบร่วมมือ (Collaborative) 3) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) 4) แบบมีส่วนร่วม (Participant) 5) แบบพึ่งพา (Dependent) และ 6) แบบอิสระ (Independent)
 - 2.2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เพศ และผลการเรียนภาษาต่างประเทศ¹ (ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น)

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ทำการสุ่มนักศึกษาจากสาขาวิชาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษจำนวน 65 คน นักศึกษาสาขาภาษาจีนจำนวน 45 คน และนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 45 คน รวม 155 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ดัดแปลงจาก The Grasha-Riechmann Student Learning Styles Scale ความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และนำมาปรับแก้ไขให้เหมาะสม จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 จำนวน 50 คน ที่ไม่ใช่ตัวอย่างจริง ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ 0.92

วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับอาจารย์ประจำวิชา และทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเองในสัปดาห์ที่ 4 ของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 155 ชุด

¹ หมายถึง เกรดเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษ/ ภาษาจีน/ ภาษาญี่ปุ่น ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนถึงปัจจุบัน จำแนกออกเป็น 3 ระดับ คือ ผลการเรียนสูง หมายถึง เกรด A และ B+ ผลการเรียนปานกลาง หมายถึง เกรด B และ C+ ผลการเรียนต่ำ หมายถึง เกรด C D+ และ D

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way ANOVA) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย และ Chi-square Test เพื่อทดสอบความสัมพันธ์

ผลการศึกษา

ผู้วิจัยรายงานผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. การใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

รูปแบบการเรียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการใช้
แบบแข่งขัน	2.53	.65	ปานกลาง
แบบร่วมมือ	3.58	.48	สูง
แบบหลีกเลี่ยง	3.14	.54	ปานกลาง
แบบมีส่วนร่วม	3.61	.48	สูง
แบบพึ่งพา	3.59	.51	สูง
แบบอิสระ	3.40	.44	ปานกลาง
รวม	3.31	.33	ปานกลาง

ระดับความถี่ของการใช้รูปแบบการเรียน 1.00 - 2.49 หมายถึง ใช้รูปแบบการเรียนในระดับต่ำ
2.50 - 3.49 หมายถึง ใช้รูปแบบการเรียนในระดับปานกลาง
3.50 - 5.00 หมายถึง ใช้รูปแบบการเรียนในระดับสูง

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยภาพรวมการใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การใช้รูปแบบการเรียน แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบร่วมมือ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.61, 3.59, \text{ และ } 3.58$ ตามลำดับ) ส่วนแบบแข่งขัน แบบหลีกเลี่ยง และแบบอิสระ อยู่ในระดับปานกลาง

2. วิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกันจะใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศที่ต่างกัน ผลการวิเคราะห์ที่แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น

รูปแบบการเรียน	ค่าเฉลี่ย			F	p-value	แปลค่า
	อังกฤษ n=65	จีน n=45	ญี่ปุ่น n=45			
แบบแข่งขัน	2.48	2.70	2.43	1.93	.150	ไม่แตกต่าง
แบบร่วมมือ	3.56	3.57	3.60	0.09	.914	ไม่แตกต่าง
แบบหลีกเลี่ยง	3.07	3.24	3.10	1.11	.332	ไม่แตกต่าง
แบบมีส่วนร่วม	3.73a	3.63ab	3.47b	3.18	.045*	แตกต่าง
แบบพึ่งพา	3.69	3.58	3.52	1.11	.332	ไม่แตกต่าง
แบบอิสระ	3.45	3.29	3.46	1.90	.154	ไม่แตกต่าง
รวม	3.34	3.34	3.27	0.58	.557	ไม่แตกต่าง

*p < 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างกัน คือ ภาษา อังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น มีการใช้รูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบ พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศต่างกันมีการใช้รูปแบบมีส่วนร่วมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาจีนใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด ($\bar{X} = 3.73$ และ 3.63) ในขณะที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในการเรียนภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด ($\bar{X} = 3.60$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษจะใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนไม่พบความแตกต่าง

3. ศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศกับผลการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยธุรกิจบัณฑิต

สมมติฐานข้อที่ 2 การใช้รูปแบบการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนภาษากับผลการเรียนภาษาในภาพรวม

การใช้รูปแบบการเรียน	ผลการเรียนภาษา (%)			Chi-square Test	p-value	ความสัมพันธ์
	สูง	กลาง	ต่ำ			
แบบแข่งขัน	57.50	31.70	10.80	82.153*	.003	มี
แบบร่วมมือ	3.30	33.30	63.40	48.886	.21	ไม่มี
แบบหลีกเลี่ยง	13.30	64.20	22.50	52.984	.22	ไม่มี
แบบมีส่วนร่วม	5.00	29.20	65.80	61.426*	.02	มี
แบบพึ่งพา	2.50	37.50	60.00	43.174	.42	ไม่มี
แบบอิสระ	2.50	58.30	39.20	48.002	.12	ไม่มี
รวม	.80	61.70	37.50	87.153	.85	ไม่มี

*p < 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า ในภาพรวม การใช้รูปแบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียน ภาษาต่างประเทศไม่ว่าจะเรียนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน หรือ ภาษาญี่ปุ่น

เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียน พบว่า การใช้รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและต่ำ ส่วนนักศึกษามีผลการเรียนในระดับต่ำจะใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษามีผลการเรียนในระดับสูงและปานกลาง

อภิปรายผล

จากผลการศึกษา พบว่า

1. นักศึกษาคณะศิลปศาสตรบัณฑิตใช้รูปแบบในการเรียนภาษาต่างประเทศแบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบพึ่งพาในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานการศึกษาของกนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) และวันดี วงศ์รัตนรักษ์ และกุลฤดี จิตตยานันต์ (2556) แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยธุรกิจบัณฑิตย์เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ชอบทำงานและกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นกลุ่มมากกว่าทำงานคนเดียว ให้ความร่วมมือกับผู้สอน ชอบการสอนที่ผู้สอนให้ประเด็นการสอนที่ชัดเจน และสรุปเนื้อหาการสอนให้ แต่ผู้เรียนไม่ค่อยจะแสดงความรู้ความสามารถของตนอย่างเต็มที่ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Grasha and Riechmann (1975) การเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากจะได้เรียนรู้หลักวิชาการของภาษาแล้ว ยังเป็นกระบวนการในการพัฒนาทักษะภาษาโดยมีผู้สอนคอยแนะนำแก้ไข และปรับปรุงพฤติกรรมของผู้เรียนอย่างทันท่วงที ดังนั้น ในการเรียนที่ใช้รูปแบบดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการรู้ภาษา (Language Acquisition) นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกด้วย ในขณะที่รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมีคะแนนค่าเฉลี่ยต่ำสุด ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) การเรียนภาษาแบบหลีกเลี่ยง ผู้เรียนจะไม่สนใจในการเรียนเนื้อหาวิชา ไม่ชอบเข้าชั้นเรียน ไม่ชอบการมีส่วนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนและผู้สอน ไม่ชอบกิจกรรมในห้องเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ขัดแย้งกับพฤติกรรมของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ และแบบพึ่งพา

2. นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นใช้รูปแบบการเรียนภาษาที่ไม่แตกต่างกันในภาพรวม ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับจิตจรลดา บานเบ่ง (2553) ที่กล่าวว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะมาจากสาขาวิชาใดก็ตามจะใช้รูปแบบในการเรียนภาษาที่ไม่แตกต่างกัน เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษมีค่าคะแนนสูงกว่านักศึกษที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในการเรียนแบบมีส่วนร่วม ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา (Language Confidence) ยังไม่เพียงพอ เพราะตามหลักสูตรภาคบังคับของการศึกษาไทย นักเรียนจะต้องเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นต้นไป ในขณะที่ภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือกในสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนจะเริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 จึงทำให้นักศึกษามีทักษะในการใช้ภาษาไม่เพียงพอ ทำให้ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียน การอภิปราย การแสดงความคิดเห็นและการคิดวิเคราะห์ เพราะจะต้องใช้ภาษาในการสื่อสารและการแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรวรรณ ผ่องศรีใส (2550) ที่ว่า ความสามารถทางภาษามีผลต่อความมั่นใจทางภาษาและสุภา บุญพิง (2553) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การสอนแบบธรรมชาติจะมีความสามารถทางภาษา มีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออก ส่วนในรายคู้ของนักศึกษที่เรียนภาษาอังกฤษกับนักศึกษที่เรียนภาษาจีนนั้น ไม่พบความแตกต่าง แต่ก็พบว่ามีความมั่นใจน้อยกว่านักศึกษที่เรียนภาษาอังกฤษ

3. รูปแบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Warn (2009) และ Jung et al. (2013) แต่มีประเด็นที่น่าสังเกต คือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาในระดับสูงใช้รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมากที่สุด ในขณะที่นักศึกษที่มีผลการเรียนภาษาในระดับต่ำใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้ว่า นักศึกษาที่เรียนดี มีความตั้งใจใน

การเรียนสูง มุ่งมั่นในการทำงานที่เกี่ยวกับการเรียนให้ดีที่สุด โดดเด่นที่สุด เพื่อต้องการให้ผู้อื่นเห็นความสามารถของตน และเป็นที่ยอมรับตามแนวคิดทฤษฎีของ Grasha and Riechmann (1975) ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาต่ำ จะเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ชอบการเรียนแบบกิจกรรมกลุ่ม เพราะต้องอาศัยผู้อื่นช่วยประคับประคองให้เรียนไปได้ และนักศึกษาเหล่านี้จะชอบผู้สอนที่คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ เพราะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการเรียนของตน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนในรูปแบบของกิจกรรม การอภิปราย การสอนเชิงรุก การสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในทุกทักษะ
2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป ควรศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาคณะต่างๆ ควรศึกษากิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนในรูปแบบการเรียนแบบต่างๆ

บรรณานุกรม

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551). รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 19(3), 15-25.
- กรรณิกา ประพันธ์ และคณะ. (2555). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้อ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจและอุตสาหกรรม (ภาษาอังกฤษ) เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*, 7(1), 68 -78.
- จิตรลดา บานเป้ง. (2553). การศึกษารูปแบบการเรียนรู้อ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจและอุตสาหกรรม). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ.
- นิตาการ เจริญดี. (2550). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกันโดยใช้บทเรียนบนเว็บวิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์ 2 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิตอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ.
- แพรวพรรณ พริ้งพร้อม. (2550). การศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- รวีวรรณ ฝ่องศรีใส. (2550). ความตระหนักถึงความสามารถทางภาษาและความมั่นใจทางภาษาของมัคคุเทศก์ชาวไทยในจังหวัดกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). อุดรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- วันดี วงศ์รัตนะ และ กุลฤดี จิตตยานันท์. (2556). รูปแบบการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต. นครราชสีมา: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีนธ์.
- สุภา บุญพึ้ง. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเองที่ได้รับ การจัดการประสบการณ์การสอนแบบธรรมชาติกับแบบฮาร์ตส (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- สุวรรณี พันธุ์พริกส์ และ วัลลิกา มหาพูนทอง. (2550). การศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. *วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*, 17(3), 66-72.

- คุณณีย์ โพธิ์สูง. (2542). รายงานการวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ด้านแนะแนวและจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- Block, E. (1986). The Comprehension Strategies of Second Language Readers. *TESOL Quarterly*, 20, 163-494.
- Browns, D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. 4th Ed. NY: Addison Wesley Longman.
- Chamot, A.U. (2005). *Language Learning Strategies Instruction: Current Issues and Research. Annual Review of Applied Linguistics*. USA: Cambridge University Press.
- Chermahini, S., Ghambari, A. & Ghambari, M. (2013). Learning Styles and Academic Performance of Students in English as a Second Language Class in Iran. Bulgaria. *Journal of Science and Education Policy*, 7(2).
- Felder, R.M. (1993). Reaching the Second Tier: Learning and Teaching Styles in College Science Education. *Journal College Science Teaching*, 23(5), 286-290.
- Grasha, A. & Reichmann, S. (1975). *Workshop Handout on Learning Styles*. Ohio: Faculty Resource, University of Cincinnati.
- JilardiDamavandi, A., Mahyuddin, R., Elias, H., Mohd Dand, S. & Shabani, J. (2011). *Academic Achievement of Students with Different Learning Styles, Tehran, Iran*. Retrieved September 3, 2015, from www.researchgate.net.
- Jung,W.P., Shya,L.W., Ming-Hsia,H. & Ying-Tai,W. (2013). Learning Styles of Undergraduate and Graduate Physical Therapy Students in Taiwan. *Procedia-social and Behavioral Sciences*, 93(2013), 1254-1258.
- Oxford, R., Crookall, D., & Cohen, A. (1990). Strategy Training for Language Learners: Six Situational Case Studies and a Training Model. *Foreign language Annuals*, 22(3), 197-216.
- Oxford, R. (1989). Use of language learning strategies: A synthesis of studies with implications for strategy training. *System*, 17(2), 22-36.
- Su, C.J. (2007). *A Study of the Web-Aided Instruction and Learning Styles Affects Learners' Learning Achievement: An Example for Social Field of Secondary School*. (Graduate School of Education). Taoyuan: Chun-Yuan Christian University.
- Warn, T.S. (2009). *Students' Learning Styles and Their Academic Achievement for Taxation Course-A Comparison Study, The 2nd International Conference of Teaching and Learning 2009*. INTI. University College. Malaysia.
- Weaver, S.J. & Cohen, A. (1998). *Making Strategy Training a Reality in the Foreign Language Curriculum. Strategies in Learning and Using a Second Language*. New York: Adison Wesley Longman.
- Wenden, A. & Rubin, J. (1987). *Learner Strategies in Language Learning*. London: Prentice Hall.
- Wessel, J., Loomis, J., Rennie, S., Brook, P., Hoddinott, J. & Ahene, M. (1999). *Learning Styles and Perceived Problem-Solving Ability of Students in a Baccalaureate Physiotherapy Programme. Physiotherapy Theory and Practice: An International Journey of Physiotherapy*. 15(1).